

พลีกรักรัก

บทที่ 9

“เด็กที่ไหนคะ คุณนินนาท”

เรื่องรองเดินตามมา มอง ‘เด็ก’ ด้วยสายตาทะลึงความสมเพช นินนาทไม่ละสายตาทาจาก ‘เด็ก’ ตอบสั้นๆ ว่า “ลูกเพื่อน”

“แล้วทำไมกันล่ะคะนี่ ดูซิ... ความจริงก็โตเป็นสาวแล้วแต่ทำไมทำเหมือน...”

เหมือนไม่มีความคิด...

เด็กสาวหันหน้าไปทางอื่น นึกโล่งใจที่ตรงนี้ค่อนข้างจะมีดี เรื่องรองจึงจำเธอไม่ได้ ไม่เช่นนั้นเรื่องอาจรู้ถึงหูคุณป้า

“น้อยจะไปละ” หน้าเธอเจื่อนจางซีดจนไร้สี พุดเสียงสั้น แล้วรีบเดินหนี ทว่ามีอยู่ๆ ตามมาคว้าข้อมือไว้

“เดี๋ยวก่อน”

เรื่องรองเดินตามมา ต้องมองอย่างแปลกใจ

“หมดธุระแล้วก็ปล่อยเขาไปซิคะ”

ชายหนุ่มหันมาพูดอย่างตัดสินใจ “ผมต้องขอโทษนะครับคุณเรื่อง แต่ว่าผมต้องพาเขาไปส่งบ้าน”

“เอ๊ะ ทำไม... แล้วคุณนินนาทจะทิ้งเรื่องหรือคะ”

เสียงถามแปลกใจระคนงงงัน ชายหนุ่มห้วงหน้าพะวงหลัง คนหนึ่งมาด้วยกัน ส่วนอีกคนหนึ่งก็เหมือนยังเป็นเด็กน้อยที่กำลังจะเป็นคนครอบครัวเดียวกัน ซ้ำเธอก็กำลังขวัญเสีย

เขาควรจะทำยังไง

“ผมจะส่งคุณขึ้นแท็กซี่” เขาบอกสาวสวย

เรื่องรองค้อนขยับสะบัดหน้าหนี อะไรกัน กับแค่เด็กกะโปโล ไม่มีความคิดเพียงคนเดียวเขาก็ถึงกับจะทิ้งเธอ

“เดี๋ยวผมกลับมา”

ชายหนุ่มพูดแล้วดึงเด็กสาวให้เดินตาม พอถึงรถก็เปิดประตูให้ขึ้นนั่ง พุดดูๆ “รอที่นี่ อย่าไปไหนนะ”

เขากลับมาหาหญิงสาวที่ยืนรอ “ผมขอโทษจริงๆ ครับแต่ที่ผมจะต้องพาเขาไปส่งบ้าน แม่เขามีความสำคัญสำหรับพ่อผมมาก... แล้วผมจะโทรศัพท์หาคุณก็แล้วกัน”

เรื่องรองรู้ว่าชายหนุ่มรักพ่อมากเพียงไหน “ถ้าอย่างนั้นเรื่องไปเองก็ได้ค่ะ” เธอผินยิ้ม

รถแท็กซี่หาไม่ยาก พอร่างที่งามสมส่วนของสาวเปรี้ยวก้าวขึ้นนั่ง แล่นจากไป ชายหนุ่มก็สาวเท้ากลับไปยังรถของตน ร่างเล็กๆ นั่งซุกเงียบ สีหน้ายังเผือดไร้สี ชายหนุ่มได้แต่มองขมิ้มๆ ติดเครื่องรถพาออกมาสู่ถนนที่สว่างไสวด้วยแสงไฟ

“เป็นไง สนุกไหม” เสียงถามขมิ้ม

“.....”

“แล้วจะไม่พูดอะไรบ้างหรือ”

ศรีวรงค์ค้อนขยับ น้ำเสียงยังสะท้าน

“เอาละ คุณช่วยน้อยไว้... กราบขอบพระคุณ...”

“อืม...”

“แต่ว่า... ถึงอย่างไรคุณก็ยังไม่พ้นความผิดหรอกนะ”

“ความผิดอะไร”

“ก็คุณบอกว่าไม่มีอะไรกับคุณเรื่องรองแล้วที่คุณทำกับเธอวันนี้ มันแสดงว่าคุณไม่มีอะไรกันหรือ น้อยเห็นนะ คุณพะเน้าพะนอกัน ยิ่งกว่าคนรัก”

ประกายวาววามระริกขึ้นในดวงตาของชายหนุ่ม ถามซ้ำๆ “แล้วทำไมน้อยจะต้องเดือดร้อน”

“ทำไมหรือ” เสียงถามสูง “นี่คุณยังไม่รู้ตัวหรือว่าทำไมสิ่งที่你做 คุณกลับไม่รู้ว่าเป็นความผิด”

“ผมไม่รู้หรอก จริงๆ” ชายหนุ่มสารภาพ “ผมมากับเรื่องรองแล้วเป็นยังไง ผมพะเน้าพะนอเขาอย่างคนรักแล้วมันเสียหายตรงไหน”

ศรีวรงค์พูดไม่ออก ได้แต่ทำตาโตจ้องมองอีกฝ่ายอยู่อย่างอึดอั้น ชายหนุ่มหันมามอง เสียงพูดอ่อนแต่ไม่วายยั่วเย้า

“ความจริงผมแค่มาทานอาหารกับเรื่องร้องไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น แต่น้อยก็จะเหมาะให้ผมรักกับเขาให้ได้ ถ้าอย่างนั้นก็จะเป็นไรไปเอาซี ผมจะยอมรับก็ได้”

“คุณนะ...คุณ...”

ใบหน้าคมเข้มที่เคร่งขรึมหันมา “เป็นอะไร หิงรี”

“หิง...!” เสียงทวนแหลมสูง “หิงคุณนะหรือ บ้าแล้ว”

อีกฝ่ายมองอย่างไม่เข้าใจ “แล้วน้อยทำแบบนี้ทำไม แอบตามผมเข้าไปที่นั่นจนเกิดเรื่อง อย่างบอกนะว่าเป็นเรื่องบังเอิญ เพราะว่าผมจะไม่เชื่อ”

“เอาละก็ได้ น้อยจะบอก... น้อยตั้งใจตามคุณจริง ก็น้อยเคยพูดว่าจะจับผิดคุณให้ได้ ความจริงคุณหลอกแม่ คุณมีผู้หญิงอื่น แต่บอกว่าไม่มี ทำให้แม่เข้าใจผิด”

“แล้วน้อยคิดว่าคุณสคราญจะรังเกียจเรื่องร้องหรือ ผมว่าไม่หรอกนะ แล้วไม่ว่าผมจะมีผู้หญิงอีกสักกี่คนคุณสคราญ ก็ไม่น่าจะถือสามันเป็นเรื่องส่วนตัวของผม”

อีกครั้งที่ศรีวรงค์ต้องนั่งอั้นจ้องมองชายหนุ่มด้วยความขุ่นข้อง ไม่น่าเชื่อเลย ความจริงเขาเลวร้ายกว่าที่เธอคิด

“แต่ว่าในความเป็นจริงผมยังไม่มีใครเลย จริงๆ นะ” น้ำเสียงเขาเปลี่ยนเป็นออดอ้อน ส่งสายตาละห้อยมอมมา ศรีวรงค์เมินหน้าหนีอย่างขุ่นใจ เธอไม่มีวันจะหลงลงง่าย ๆ

“ที่ผมเคยบอกคุณสคราญนะ เป็นความจริงทุกอย่าง ไม่เคยโกหกเลย”

คนอะไรพูดกลับไปกลับมา เธอรู้สึกเดือดปุด ๆ

ชายหนุ่มหันมามอง “ทำไมเจ็บไป”

“น้อยไม่อยากจะพูดกับคุณ น้อยเดาไม่ถูกเลยว่าคุณเป็นคนยังไง”

“เป็นคนรักเดียวใจเดียวละมั้ง...”

เสียงยั่วทำให้เธอยิ่งขจัดใจ “คุณแย่กว่าที่น้อยคิด... จอดรถตรงนี้แหละ ไม่ต้องไปส่งละ น้อยจะกลับบ้านเอง”

“เฮ้อ...” ชายหนุ่มส่งเสียงถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม

รถยังแล่นฉิวไปข้างหน้า ถนนตอนนั้นเปลี่ยวและมีด แล้วเขาจะปล่อยเธอลงตรงไหนได้

อีกฝ่ายไม่คลายทำฤทธิ์ “จะจอดหรือไม่จอด น้อยจะเปิดประตูละนะ”

เธอทำท่าจะทำดั่งนั้นจริงๆ “เอาละๆ ก็ได้” เขาชะลอความเร็ว พลังเปิดสัญญาณไฟก่อนจะนำรถเข้าจอดข้างทาง

ศรีวรงค์เปิดประตูทันที แต่พอจะก้าวลงมือแข็งแรงก็เอ๋อมา ยึดไว้

“ปล่อยนะ”

“พูดกันให้รู้เรื่องก่อน”

“น้อยไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว”

มืออุนยังยึดไว้ “คุณจะลงไปได้อย่างไรทางเปลี่ยวออกอย่างนี้ คุณสคราญจะว่าอย่างไรหากรู้ว่าผมปล่อยให้คุณลงที่นี่”

“คุณแคร์คุณแม่หนักหรือ”

ประกายตาคนถามวาววามจนชายหนุ่มแปลกใจ ครั้นพอเขาคลายมือร่างนั้นก็สะบัดหลุดถลาออกไปบนถนนแล้วก้าวพรวดๆ ออกไปอย่างอารมณ์เสีย

ร่างสูงเปิดประตูรถสาวเท้าตาม พอคว่ำแขนได้ก็ดึงเข้ามาหาอย่างขุ่นเคืองปานกัน ร่างเล็กๆ ปะทะกับร่างสูงใหญ่ ชายหนุ่มยึดแขนบางๆ ไว้อย่างเหนียวแน่น

“เอาละ คุณจะไปก็ได้แต่บอกให้ผมเข้าใจก่อน การที่ผมมากับเรื่องร้องในวันนี้มันเป็นเรื่องผิดร้ายแรงมากหนักหรือ คุณบอกว่าไม่ได้หิง แต่ทำไมถึงจะต้องโกรธมากมายโดยไม่มีเหตุผล”

เธอตัวสั่นอยู่ในระหว่างมือแข็งแรงที่ยึดแขนไว้ทั้งสองข้าง ดวงตาเป็นประกายวาววามโต้เถียง “ไม่มีเหตุผลอย่างนั้นหรือ...”

คุณหลอกให้แม่ตายใจ แม่เชื่อถือไว้วางใจคุณแต่ว่าคุณกลับทำอย่างนี้
คุณไม่คิดบ้างหรือว่าหากแม่รู้แม่จะเสียใจขนาดไหน”

อีกฝ่ายหนึ่งยังไม่เข้าใจ

สีหน้าของเด็กสาวบอกความรู้สึกเจ็บปวดระคนผิดหวัง

“ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคุณจะต้องเลือกแม่แล้วทำไมแม่จะต้อง
เลือกคุณ คุณหาผู้หญิงที่เหมาะสมได้เยอะแยะแล้วก็มีผู้ชายดีๆ มา
ชอบแม่มากมาย แต่ทำไมคุณจะต้องเลือกกันและกัน ในเมื่อคุณต่างก็
ไม่มีอะไรที่เหมาะสมกันเลยจนคิดเดียว”

ชายหนุ่มนิ่งฟังอย่างตกใจ “น้อยพูดอะไรนะ”

เด็กสาวสะบัดหน้าหนีไปหน้าคมเข้มที่ลอยอยู่ใกล้ๆ ดวงตา
วาววามเป็นประกายราวกับจะมองให้ทะลุถึงใจเธอ

แล้วเขาก็เดาคำตอบได้

“อ้อ...” เสียงอ่อนเจือหัวเราะ ชายหนุ่มรู้สึกขบขันเป็นที่สุด
“น้อยกำลังเข้าใจผิดอยู่นะ”

ไม่มีเสียงตอบนอกจากกิริยาอาการแข็งขันไม่คลาย

ชายหนุ่มลำดับความทรงจำถึงปฏิกริยาของเจ้าหล่อนอย่างรวดเร็ว
จำได้ทุกขั้นตอนของการแสดงออกแล้วก็รู้ว่าที่เธอต่อต้านเขาไม่ใช่เพราะ
ผิดหวังที่อาจารย์ไววิทยัพายแพ่บิดาของเขา แต่เป็นความเข้าใจผิด
อย่างอื่นต่างหาก

“รู้ไหมว่าน้อยกำลังเข้าใจผิด”

เสียงปลอบอ่อน มือที่บีบต้นแขนคลายลง ชายหนุ่มโยกโคลน
ร่างเธอเบาๆ เป็นสัมผัสที่ทำให้ศรีวรางค์อดใจอ่อนไม่ได้

ก็ไม่เคยมีใครทำเช่นนั้น ศรีวรางค์กำพร้าพ่อแต่เล็ก แม้จะมี
ญาติผู้ใหญ่โอบอุ้มบ้างก็นานๆ ครั้ง และไม่เคยมีใครเข้าใกล้เธอใน
ลักษณะนี้มาก่อนเลย

แต่เธอจะผลอใจอ่อนไม่ได้ รีบขึ้นตัวออกห่าง

“เข้าใจผิดเรื่องคุณเรื่องรองนะหรือ” เสียงถามยังตัวตเล็กน้อย
เก๊กหน้ากลบความอ่อนไหวในใจตัวเอง

“นั่นก็ด้วย” เสียงตอบเจือหัวเราะ ชายหนุ่มโล่งใจที่เข้าใจ
ดวงตาที่มองไปหน้าใสๆ บอกความขบขันระคนเอ็นดู

“มานี่เถอะ สาวน้อย ทำตัวให้ดีๆ ผมจะพาคุณกลับบ้าน”

เธอยังแข็งขัน

“เอาละ ถ้ามันจะทำให้คุณสบายใจ ผมขอสัญญาว่าจะไม่
ไปไหนกับเรื่องรองอีก และจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น...
พอใจหรือยัง...”

สีหน้าเธอดีขึ้นกว่าเดิม เดินตามไปชั้นรถ

ลืมหลักการเดิมของตนไปสนิท.....

คุณศรานุลูกเดินมาดูเมื่อได้ยินเสียงรถ ครั้นเห็นร่างของ
ชายหญิงเดินตามกันเข้ามาก็ทักอย่างแปลกใจว่า

“อ้าวน้อย คุณนินนาท ทำไมถึงมาด้วยกันได้ล่ะคะ”

“ผมพบน้อยโดยบังเอิญครับ” ชายหนุ่มตอบพลางชำเลื่องมอง
เด็กสาวยิ้มๆ อีกฝ่ายเก๊กหน้าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“พบที่ไหนคะ แล้วทานอะไรกันแล้วหรือยัง”

“ยังครับ แต่ผมไม่รบกวนดีกว่า ผมคิดว่าน้อยคงจะมีเรื่อง
สำคัญอยากคุยอยากถามคุณศรานุ”

เด็กสาวสบตา ฝ่ายนั้นมองมาอย่างขบขันล้อเลียน

...ดีละ ฉันจะบอกแม่...

“พຽงนี้พบกันที่ทำงานนะครับ” ชายหนุ่มรำล้า ทำสายตา
อาลัยมองเธอ แล้วร่างสูงๆ ก็เดินหายออกไปจากประตู อีกครู่ก็พา
รถแล่นห่างหาย

คุณศรานุมองลูกสาวยิ้มๆ “หิวไหมน้อย แต่ว่าแม่ทานข้าว
เรียบร้อยแล้วนะ มาเถอะ แม่จะอุ่นกับข้าวให้”

“ไม่เป็นไรคะแม่ น้อยไม่หิว”

คุณศรานุโอบไหล่พาให้เธอเข้าบ้าน “พบคุณนินนาทที่ไหนจ๊ะ”
“ที่สวนอาหารจันทร์เพ็ญคะ แม่คะ... เขาไปกับผู้หญิงคนนั้น

อีกแล้ว”

“คนไหนจะ”

เธอมองใบหน้าใสเจี๊ยมของมารดาอย่าลืงเล กลั้วว่าแม่จะ
กระทบกระเทือน “คนที่... คนที่เขาพาไปที่ร้านที่เจ็ดโคม ที่น้อย
สงสัยว่าเขาจะมีอะไรๆ กันนั้นไงล่ะคะ”

“อ้อ...” อีกฝ่ายยังยิ้มเฉย

“แม่คะ...” เธอตัดสินใจพูดออกมา “เขามีอะไรๆ กันจริงๆ
วันนี้หน่อยแอบตามไปดู ทำทางเขาบอกอย่างนั้นจริงๆ”

“ตามไปดู... ตายจริง น้อยทำถึงขนาดนั้นเที่ยวหรือ”

“ก็ใช้หนี้ชื้อคะ น้อยอยากจะรู้ว่าที่เขาพูดว่าไม่มีอะไรกันนะเป็น
ความจริงแค่ไหน ก็เลยตามไปดูให้เห็นกับตาคะ”

มารดาสายหน้า “แล้ววันนี้หน่อยเห็นอะไร”

“ก็ ... เห็นเขาพะเน้าพะนอกัน...”

“เขาทำแบบไหนกันจะ”

“โธ่...แม่ก็...” เธอหมดทางอธิบายจึงได้แต่ร้องอย่างอับจน

คุณศรกาญจน์พูดอย่างอ่อนโยน “น้อย แม่บอกแล้วไงว่าการที่
ผู้หญิงผู้ชายสนิทสนมกัน ไปทานอาหารหรือว่าไปไหนๆ ด้วยกันนี่มัน
เป็นเรื่องธรรมดา หนอยอย่าทำตัวเป็นคนช่างระแวงชิลุ๊ก แล้วอีกอย่าง
หนึ่ง ถ้าคุณนินนาทเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นสำคัญ เขาจะทิ้งเธอแล้วมากับ
หนูหรือจะ”

“เขาไม่ได้ทิ้งเธอเสียทีเดียวหรอกคะ พาไปขึ้นแท็กซี่แล้วร่ำลา
กันตั้งนาน เขาอาจจำใจพาน้อยมาเพราะกลัวแม่โกรธก็ได้”

“โธ่เอ๊ย ลูกหนอลูก...” คุณศรกาญจน์ถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม
หรือว่านี่คืออาการของวัยรุ่น เธอตำหนิตัวเองที่ละเลยลูกๆ ไปนาน
จนพอมารู้สึกตัวอีกทีก็จับความเข้าใจกันไม่ถูก

“เอาเถอะ จะยังไงก็ตาม แม่อยากให้น้อยใจเย็นๆ ไว้ก่อน
หนูไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะจะ เรียนจบมหาวิทยาลัยเป็นบัณฑิตแล้ว ต้อง
ทำตัวให้เหมาะสมสิ ก่อนจะทำอะไรต้องคิดหน้าคิดหลังยับยั้งชั่งใจ
ให้ดี ที่ลูกทำไปวันนี้มันน่าเกลียดนะจะ คนอื่นเขาจะพากันมองไป
ในทางไม่ดี แล้วคุณนินนาทอีก...ไม่รู้ว่าเขาจะคิดยังไง”

...เขาจะคิดยังไงก็ช่างปะไร...

ถึงอย่างไรคำพูดของมารดาก็ทำให้เด็กสาวต้องนิ่ง พุดอ่อยๆ
ว่า “แม่คะ น้อยรู้ตัวว่าทำไม่ถูก”

“รู้ตัวก็ดีแล้วละจะ”

ร่างโปร่งบางของมารดาแยกไปจัดตั้งหนังสือ ลูกสาวนั่งมอง

“แม่คะ... แม่จะแต่งงานเมื่อไหร่...”

“แต่งงาน...” คุณศรกาญจน์อุทานก่อนจะยิ้มขวยเขิน “ตายจริง
ความจริงแม่ยังไม่อยากพูดเรื่องนี้เลยนะจะ มันยังไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม
คือว่าตอนนี้คุณนุกูล... เอ้อ... คุณพ่อของคุณนินนาท... กำลังไม่สบาย
จะต้องไปรักษาตัวที่เมืองนอกในอีกไม่กี่วันข้างหน้า รอให้หายดี
กลับมาก่อน ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแม่ก็อาจจะแต่งงานจะ”

“อะไรจะเปลี่ยนแปลงคะ”

“ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ทั้งนั้น เพราะอย่างนั้นแม่เลยยังไม่
อยากพูด แม่ไม่อยากตามแก้ข่าว”

“แต่ถ้าคุณนุกูลไปเมืองนอกแล้วหายดีกลับมา แม่ก็จะแต่งงานหรือคะ”

“จะ” สีหน้าของลูกสาวทำให้เธอต้องพูดต่อไปว่า

“คุณนินนาทเองก็เห็นควรวางนั้น ตัวแม่ไม่มีปัญหาอะไร ก็เลย
ตามใจ พ่อ-ลูก เขาก็แล้วกัน... แล้วน้อยละจะ ชัดช้องอะไรไหม”

“น้อยก็...เอ้อ... ไม่มีอะไรชัดช้อง...”

“แม่ดีใจที่น้อยยอมรับแล้วก็เลิกล้มความตั้งใจที่จะจับคู่อาจารย์
ไววิทย์กับแม่” เธอพูดยิ้มๆ “เรื่องแบบนี้บังคับใจกันไม่ได้นะจะลูก...
แม่กับเขารักกันมานานแล้ว เพียงแต่ความไม่เหมาะสมและข้อจำกัด
หลายๆ อย่างทำให้เราไม่กล้าพูด คราวนี้นับว่าเป็นโอกาสสุดท้ายแล้ว...

.....ขอให้แม่ได้ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างมีความสุขบ้างนะจะ”